

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 93/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, IČO 47 231 785, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, proti postupu prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Úradu špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 268/17/1000 a jeho prípisom zo 17. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti veci

1. Ústavnému súdu bola 22. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy postupom prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Úradu špeciálnej prokuratúry (ďalej len „prokurátor špeciálnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 268/17/1000 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho prípisom zo 17. septembra 2020 (ďalej aj „napadnutý prípis“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, národnej kriminálnej agentúry, expozitúry Východ ČVS: PPZ-796/NKA-FP-VY-2017 z 12. marca 2019 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) stíhaný pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 4 písm. a) v súbehu so zločinom poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) a c) v spojení s § 138 písm. j) v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona účinného v čase skutku. Prokurátor špeciálnej

prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 268/17/1000-146 z 12. apríla 2019 zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

2.1. V ďalšom sa sťažovateľ obrátil na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) s návrhom na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorý ho prípisom č. k. XVI/2 Pz 52/19/1000-11 zo 4. októbra 2019 upovedomil, že podanému návrhu nevyhovel. Tento postup napadol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou podanou na ústavnom súde, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 185/2020-70 z 27. augusta 2020 tak, že vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy postupom generálneho prokurátora v konaní vedenom pod sp. zn. XVI/2 Pz 52/19/1000 a jeho prípisom zo 4. októbra 2019, ktorý zrušil, sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 eur a priznal mu náhradu trov konania vo výške 611,50 eur.

2.2. Ústavný súd v náleze č. k. II. ÚS 185/2020-70 z 27. augusta 2020 vyslovil právny názor, podľa ktorého mal trestnému stíhaniu sťažovateľa predchádzať súhlas poškodeného (aj v prípade, že je právnickou osobou), a to ústavne konformným výkladom § 211 ods. 1 a 2 Trestného poriadku (okrem otázky rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátorom, ktorý dal na vznesenie obvinenia pokyn).

2.3. Na podklade právneho názoru vysloveného ústavným súdom v náleze č. k. II. ÚS 185/2020-70 z 27. augusta 2020 sa sťažovateľ písomne obrátil na jeho trestnú vec dozorujúceho prokurátora špeciálnej prokuratúry s návrhom na zastavenie trestného stíhania pre jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. f) v spojení s § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Návrhu sťažovateľa prokurátor špeciálnej prokuratúry nevyhovel, o čom ho informoval prípisom č. k. VII/2 Gv 268/17/1000 zo 17. septembra 2020. Tento postup prokurátora špeciálnej prokuratúry v jeho trestnej veci sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Argumentácia sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti vychádza z jeho presvedčenia, podľa ktorého ústavný súd v náleze č. k. II. ÚS 185/2020-70 z 27. augusta 2020 vyslovil „... veľmi podstatný právny názor, a to, že trestným stíhaním sťažovateľa bez vopred získaného súhlasu poškodených (§ 211 ods. 1 Tr. por.) bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy. Tým ústavný súd jasne vyjadril právny názor, že na stíhanie sťažovateľa bol pred vznesením obvinenia potrebný súhlas poškodeného, ktorý nebol daný.“. Vychádzajúc z predostretého právneho názoru ústavného súdu a jeho záväznosti pre orgány prípravného konania, sťažovateľ tvrdí, že prokurátor špeciálnej prokuratúry bol povinný postupom podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zastaviť jeho trestné stíhanie, pričom tak neurobil a, naopak, svojím prípisom č. k. VII/2 Gv 268/17/1000 zo 17. septembra 2020, ktorým mu oznámil, že tak neurobí, porušil právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a dopustil sa aj porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy, ktorý stanovuje ústavný imperatív trestného stíhania len na základe dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V dôsledku postupu prokurátora špeciálnej prokuratúry v napadnutom konaní, ktorý je/má byť v rozpore z čl. 149 ústavy

a čl. 151 ústavy, § 26 ods. 1 písm. a) a f) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov, § 230 Trestného poriadku a napokon § 215 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, sťažovateľ „žiada ústavný súd o poskytnutie ochrany pred nezákonným zasahovaním do jeho základných práv uvedených vyššie, kedyže špeciálny prokurátor rezignoval na svoje povinnosti mu vyplývajúce z ústavy a zákona a ponechal sťažovateľa v stave, ktorý naruša jeho základné práva v zmysle čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy jeho nezákonným trestným stíhaním v trestnom konaní vedenom... Národnou kriminálnou agentúrou č. k. ČVS: NKA-232/NKA-VY3-2019, pôvodne pod č. k. ČVS: PPZ-796/NKA-FP-VY-2017.“.

3.1. Okrem tejto nosnej argumentácie sťažovateľ poukazuje aj na okolnosť, že „Špeciálny prokurátor vydal napadnutý zásah, ktorým sa adekvátnym spôsobom nevysporiadal ani s jedinou právne významnou okolnosťou tvrdenu sťažovateľom v návrhu na zastavenie trestného stíhania sťažovateľa. Uvádzajú sa v ňom len autoritatívne konštatácie, nie je tam však uvedené žiadne preskúmateľné odôvodnenie právnych úvah, z ktorých vychádzal špeciálny prokurátor, ktoré vyústili do konštatácií o nedôvodnosti návrhu na zastavenie trestného stíhania a absenteje i akékoľvek vysporiadanie sa s argumentáciou sťažovateľa, tak ako to vyžaduje čl. 46 ods. 1 ústavy od každého orgánu verejnej moci. Takéto konanie Špeciálneho prokurátora v sebe nepochybne obsahuje znaky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, a preto je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné rovnako ako v prípade III. ÚS 2/09, a preto sa sťažovateľ spolieha na viazanosť ústavného súdu vlastnou judikatúrou, vid' uznesenie Ústavného súdu SR zo 17. júna 2009, č. k P L ÚS U/09-16.“.

4. Na podklade predostretej argumentácie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. VII/2 Gv 268/17/1000 a jeho prípisom zo dňa 17.9.2020 porušené boli.

II. Prípis prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/2 Gv 268/17/1000-413 zo dňa 17.9.2020 zrušuje a vec vracia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na nové konanie a rozhodnutie.

III. Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky prikazuje obnoviť stav pred porušením základných práv [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pred Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Národnou kriminálnou agentúrou pod sp. zn. ČVS: PPZ-232/NKA-VY3-2019.

IV. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1000 EUR ... ktoré je povinný Úrad Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vyplatiť sťažovateľovi do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

V. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 450,28 EUR ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

4.1. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti požiadal ústavný súd aj o odklad vykonateľnosti „uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúra východ... pod č. k. CVS: PPZ-796/NKA-FP-VY- 2017 zo dňa 12. marca 2019“, a to z dôvodu, že „týmto nezákonným obvinením sa sústavne neoprávnene zasahuje do jeho základných práv a spôsobuje tak nenapraviteľná ujma na pokojnom užívaní jeho súkromného života predvídaná v čl. 8 Dohovoru neustálym napätím a tlakom na psychiku sťažovateľa.“.

III.

Predbežné prejednanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podstatou námietok sťažovateľa je jeho právny názor vychádzajúci z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 185/2020-70 z 27. augusta 2020, na podklade ktorého písomne požiadal o zastavenie trestného stíhania svojej osoby prokurátora špeciálnej prokuratúry, ktorý ho napadnutým prípisom informoval o tom, že mu nevyhovel. Uvedený prípis špeciálnej prokuratúry je podľa sťažovateľa v rozpore s „čl. 149 ústavy a čl. 151 ústavy, § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde, § 26 ods. 1 písm. a) a f) zákona o prokurátoroch a právnych čakateloch prokuratúry, § 230 Trestného poriadku a nakoniec § 215 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku“ a sťažovateľ ho považuje za iný zásah, ktorým prokurátor špeciálnej prokuratúry porušil základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy, ktorý zakotvuje ústavný princíp trestného stíhania len na základe zákonných dôvodov a spôsobom stanoveným zákonom.

III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

7. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

8. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je teda skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Teda úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov činných v trestnom konaní, ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými

právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

9. Ústavný súd taktiež opakovane judikuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do jeho konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09, I. ÚS 619/2016, I. ÚS 756/2016, IV. ÚS 17/2018, IV. ÚS 612/2018). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (III. ÚS 79/02, I. ÚS 314/09, I. ÚS 619/2016, I. ÚS 756/2016, IV. ÚS 17/2018, IV. ÚS 612/2018), prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

9.1. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem, akou Trestný poriadok nepochybne je. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého oddielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.

9.2. Je preto nutné konštatovať, že ani samotné vyšetrovanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené a postavenie sťažovateľa ako subjektu (v budúcom možnom súdnom konaní strany) trestného konania mu už v rámci prípravného konania dáva postavenie a tomu korešpondujúcu plnú potenciú aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti náleží zaoberať sa otázkou ochrany tomu zodpovedajúcich základných práv a slobôd obvineného zásadne až po vyčerpaní všetkých pre jeho osobu dostupných prostriedkov vrátane prostriedkov brojajacich proti odsúdeniu v trestnej veci s výnimkou mimoriadnych situácií, napríklad ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca (teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému/obžalovanému Trestný poriadok poskytuje).

10. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

III.2. Posúdenie veci ústavným súdom:

11. V predmetnej veci je východiskovou skutočnosťou to, či boli orgány činné v trestnom konaní povinné na sťažovateľom podaný návrh na zastavenie trestného stíhania z dôvodu jeho neprípustnosti podľa § 215 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku reagovať zákonom predpísaným spôsobom a ak áno, či zvolený spôsob, resp. forma ich reakcie zodpovedala nielen zákonným, ale aj ústavným požiadavkám na rozhodnutie orgánu verejnej moci. Teda, či sťažovateľ disponoval takým zákonným procesným oprávnením na podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania vedeného proti svojej osobe (rozumej mimo všeobecného rámca výkonu svojho práva na obhajobu podľa § 34 ods. 1, 2 Trestného poriadku), ktorému by zodpovedala zákonná procesná povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, v danom prípade vec dozorujúceho prokurátora špeciálnej prokuratúry o takom návrhu rozhodnúť (rozumej zákonom predpokladaným postupom a spôsobom). Odpoveď je negatívna, sťažovateľ takým návrhovým oprávnením nedisponoval, v dôsledku čoho tak ani nebolo zákonnou povinnosťou prokurátora špeciálnej prokuratúry o návrhu osobitne rozhodnúť, resp. na sťažovateľom podaný návrh na zastavenie trestného stíhania v zákonom predpísanej forme odpovedať (aj keď mu nič nebránilo trestné stíhanie zastaviť na základe informácií obsiahnutých v podaní sťažovateľa, resp. bez ohľadu naň, konajúc „*ex officio*“). V tom zodpovedajúcom ponímaní v napadnutom prípise prokurátor špeciálnej prokuratúry konštatoval, že považoval procesnú aktivitu sťažovateľa len za súčasť jeho obhajoby, s ktorou sa orgány činné v trestnom konaní riadne zaoberajú a aj vysporiadajú pri ukončení prípravného konania.

11.1. Na ilustráciu predostretého právneho názoru ústavný súd poukazuje na systém vzájomne prepojených procesných oprávnení a povinností orgánov činných v trestnom konaní, subjektov alebo strán trestného konania a súdov v rámci trestného konania. Napríklad kompetencii policajta postupovať podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku a vzniesť obvinenie pre trestný čin konkrétnej osobe zodpovedá procesné oprávnenie obvineného podať proti takémuto rozhodnutiu sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku, na čo následne nadväzuje procesná povinnosť trestnú vec dozorujúceho prokurátora o podanej sťažnosti rozhodnúť postupom podľa § 193 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo podľa § 194 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku. Rovnako kompetencii policajta predložiť prokurátorovi návrh na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie (napríklad zastavenie trestného stíhania) podľa § 209 Trestného poriadku zodpovedá procesná povinnosť prokurátora o takom návrhu rozhodnúť niektorým z pre neho dostupných spôsobov uvedených v piatom diele druhej hlavy druhej časti Trestného poriadku alebo podať obžalobu, pokiaľ nepodáva návrh na schválenie dohody o vine a treste. Z takejto procesnej súvzťažnosti sa dotknutý návrh obvineného vymyká, aj keď zodpovedá jeho všeobecným obhajobným právam a aj keď, ako je v predchádzajúcom bode uvedené, mohol byť podnetom pre prokurátora na rozhodnutie zodpovedajúce návrhu obvineného (zastavenie trestného stíhania obvineného, ktoré je vo výlučnej pôsobnosti prokurátora podľa § 215 ods. 1 až 3 Trestného poriadku).

11.2. Špecifikom prípadu je, že nález ústavného súdu uvedený v bode 2.1, ktorý smeroval proti spôsobu vybavenia návrhu sťažovateľa (jeho upovedomením), keď sa týkal rozhodovania označeného Trestným poriadkom ako mimoriadny opravný prostriedok (so zákonnou procesnou povinnosťou negatívneho upovedomenia podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku), nebol vrátený

generálnemu prokurátorovi (ani inému orgánu) na ďalšie konanie (pre nemožnosť už generálnym prokurátorom rozhodnúť Trestným poriadkom predpokladaným spôsobom v prospech obvineného v dôsledku uplynutia zákonnej lehoty) a obmedzil sa len na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa, zrušenie prípisu generálneho prokurátora o negatívnom vybavení návrhu sťažovateľa a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Chýba teda tzv. kasačná záväznosť v zmysle viazanosti právnym názorom ústavného súdu orgánom, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie. Bez ohľadu na uvedené pokiaľ ide o konajúceho prokurátora špeciálnej prokuratúry, nie je jasné, či mu bol právny názor ústavného súdu v čase jeho odpovede sťažovateľovi známy (vzhľadom na časové súvislosti a doručovanie nálezu generálnemu prokurátorovi zrejme nie).

11.3. Ak teda prokurátor špeciálnej prokuratúry považoval predmetnú procesnú aktivitu sťažovateľa len za súčasť realizácie jeho práva na obhajobu, s ktorou sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadajú pri ukončení vyšetrovania v predmetnej veci, nie je jeho postup a jeho „mimoprocesný“ výsledok (prípis) z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľný ústavným súdom v dôsledku okolností uvedených v časti III.1 tohto odôvodnenia, a to aj napriek objasneniu procesných súvislostí v predchádzajúcich podbodoch tohto bodu. Proti vznesenému obvineniu sa bude môcť obvinený brániť vrátane uplatnenia námietky neprípustnosti trestného stíhania v ďalšom priebehu trestného stíhania, a to až po uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiu súdu v prípade podania obžaloby a rozhodnutia o nej rozsudkom s limitom ich vyčerpania podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku (ako to už ústavný súd vo všeobecnosti konštatoval v bode 9.2 tohto odôvodnenia). Takto vymedzená (v ďalšom priebehu konania sťažovateľom na účel nápravy uplatniteľná) právomoc iných orgánov predchádza právomoci ústavného súdu, preto neostávalo ústavnému súdu iné ako ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nevyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon priznáva na ochranu práv sťažovateľa [§ 132 ods. 2, § 56 ods. písm. d) zákona o ústavnom súde].

11.4. Uvedené okolnosti nič nemenia na povinnosti orgánov činných v trestnom konaní (teda aj vo veci činného prokurátora špeciálnej prokuratúry) predmetnú otázku riešiť aj bez akýchkoľvek návrhov, a to kedykoľvek a konkrétne pri ukončení vyšetrovania, ako to v predmetnej súvislosti prokurátor špeciálnej prokuratúry uviedol v odpovedi sťažovateľovi. V prípade podania obžaloby to bude úlohou súdu pri zvažovaní rozhodnutia podľa § 241 ods. 1 písm. c), resp. § 244 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podľa právnej kvalifikácie činu v podanej obžalobe.

12. V dôsledku odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej predostretými návrhmi vrátane návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Libor Duľa
predseda senátu